

Hvis Obama var pave

af Hans Küng

Kort biografi, i uddrag fra VERO.dki

født 1928 i Schweiz. Romersk-katolsk teolog og forfatter.

Hans Küng blev ordineret som katolsk præst i 1954, og allerede i 1960 blev han professor ved det teologiske fakultet i Tübingen i Tyskland.

Hans Küng blev af pave Johannes d. 23. indkaldt som teologisk rådgiver for Andet Vatikan Koncil (1962-65), hvor han blandt andet arbejdede med økumeniske spørgsmål.

På baggrund af en dybtgående kritik af kirkens struktur i Die Kirche (1967) og især pavens stilling i kirken, blev Hans Küng den første katolske teolog i nyere tid til at afvise dogmet om pavens ufejlbarlighed i bogen Ufejlbar? (1970). Det førte til at han i 1979 under Paul d. 6. blev frataget sin ret til at undervise ved et katolsk teologisk fakultet.

Küng fortsatte dog sit teologiske forfatterskab, men supplerede fra denne periode mere og mere de fodnotebelastede fagteologiske bøger med bøger henvendt til lægfolk. Et centralt tema i hans forfatterskab er forsøget på at tolke kristendommen og den katolske tradition i en moderne erfaringsverden.

På kort tid er det lykkedes præsident Barack Obama at føre USA ud af stemning af modløshed og at skabe en opbakning bag ønsket om reformer. Det er sket ved at præsentere en troværdig vision af håb og ved at indføre et strategisk skifte i dette store lands indenrigs- og udenrigspolitik.

I den katolske kirke er tingene anderledes. Stemningen er undertrykkende, stakken af påtrængende reformer er handlingslammende. Efter hans næsten fire år i embedet ser mange mennesker pave Benedikt XVI som en anden George Bush. Det var ikke nogen tilfældighed, at paven højtideligholdt sin 81-års fødselsdag i Det hvide Hus. Både Bush og Ratzinger er døve over for belæring i sager som fødselskontrol og abort, afvisende over for at gennemføre seriøse reformer, arrogante og uden gennemsigtighed i den måde, på hvilken de udøver deres embede, idet de begrænser friheden og menneskerettighederne.

Som Bush i hans tid er pave Benedikt også udsat for en stigende mangel på tillid. Mange katolikker forventer ikke længere noget positivt fra ham. Værre endnu, ved at annullere ekskommunikationen af fire traditionalistiske biskopper, som var blevet ulovligt bispeviet, herunder en som er notorisk holocaustbenægter, har Ratzinger til fulde bekræftet den frygt, som opstod, da han blev valgt til pave. Paven favoriserer folk, som stadig forkaster

religionsfriheden, der ellers blev bekræftet af Vaticanum II, som afviser dialogen med andre kirker og forsoningen med jødedommen, som ikke vil vise respekt for islam og de andre verdensreligioner og som modarbejder reformen af liturgien.

Med henblik på at opnå en "forsoning" med en ganske lille gruppe af ærke-reaktionære traditionalister risikerer paven at miste tilliden hos millioner af katolikker over hele verden, som fortsætter med at være loyale over de beslutninger, der blev truffet på Vaticanum II. At det er en tysk pave, som tager dette falske skridt, er kun med at øge konflikterne. Undskyldende forklaringer bagefter kan ikke samle skårene.

Paven ville ellers have et lettere job end den amerikanske præsident, hvis han ville slå ind på en ændringens kurs. Han har ingen Kongres ved sin side som en lovgivende forsamling eller den højesteret som juridisk vagthund. Han er regeringens enevældige hersker, kirkens lovgiver og øverste dommer. Hvis han ønskede det, kunne han tillade prævention i løbet af en nat, tillade præster at gifte sig, gøre det muligt for kvinder at blive ordineret og tillade kommunionfællesskab med de protestantiske kirker.

Hvad ville en pave gøre, om han handlede i Obamas ånd? Han ville som Obama

1. klart erklære, at den katolske kirke befinder sig i en dyb krise og ville identificere problemets kerne: mange menigheder uden præster, stadig ikke tilstrækkeligt med nye præstekandidater og et skjult kollaps af de pastorale strukturer som følge af upopulære sognesammenlægninger, et kollaps som mange steder har været undervejs i århundreder.
2. forkynde en vision og et håb om en fornyet kirke, en genoplivning af økumenien, en forståelse med jøderne, muslimerne og den øvrige verdens religioner og en positiv holdning til den moderne videnskab.
3. Samle omkring sig de mest kompetente kolleger, ikke eftersnakkende mænd og kvinder, men uafhængige hjerner, støttet af kompetente og frygtløse eksperter.
4. straks iværksætte et reformarbejde ved dekret og
5. indkalde et økumenisk koncil for at fremme denne kursændring.

Men hvilken deprimerende kontrast:

Mens præsident Obama, støttet af hele verden, ser fremad og er åben over for folk og for fremtiden, orienterer denne pave sig bagud – inspireret af det middelalderlige kirkesyn, skeptisk over for reformationen og tvetydig i holdningen til de moderne frihedsrettigheder.

Mens præsident Obama stræber efter et nyt samarbejde med partnere og allierede, er pave Benedikt XVI som George W. Bush fanget i at tænke i termer som venner og fjender. Han ignorerer vore medkristne i de protestantiske kirker ved at nægte at anerkende disse fællesskaber som kirker. Dialogen med muslimer er blot blevet en syndsbekendelse uden anger. Relationerne med jødedommen må siges at være blevet alvorligt skadet.

Mens præsident Obama udsender håb, fremmer aktiviteter i samfundet og taler om en ny "ansvarlighedens æra", er pave Benedikt fanget i sin frygt og ønsker at begrænse menneskers frihed så meget som muligt for at skabe en "genopretningens tidsalder".

Mens præsident Obama går i offensiven ved at bruge forfatningen og sit lands stolte traditioner som basis for modige skridt i sit reformarbejde, fortolker pave Benedikt dekretene fra Andet Vatikanerkoncil i den modsatte retning, idet hans øjne er rettet mod det konservative koncil i 1870.

Da pave Benedikt XVI efter al sandsynlighed ikke kan blive nogen Obama, har vi i den umiddelbare fremtid brug for

1. Biskopper, som ikke skjuler kirkens åbenlyse problemer, men taler frit om dem og takler dem energisk på bispedømmeniveau.
2. Teologer, som samarbejder aktivt i skabelsen af en fremtidig vision om vor kirke, og som ikke er bange for at sige og skrive, hvad der er sandheden.
3. Sognepræster, som opponerer mod de overvældende byrder, der konstant bliver lagt på dem ved sammenlægningen af de mange sogne, og som modigt påtager sig ansvaret som sognepræster.
4. Kvinder, som i tillid til egne evner gør deres indflydelse gældende. Uden deres indsats ville mange sogne falde fra hinanden.

Men kan vi virkelig opnå det? Ja, vi kan!.

Oversat fra engelsk og let bearbejdet af *Kaare Rübner Jørgensen*, 090204

Originalartiklen på tysk i *Süddeutsche Zeitung* den 31-jan-09 på følgende link:
<http://www.sueddeutsche.de/politik/999/456666/text/4/>